

χοντο φεύγουσαι... αὶ περασμένα κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ κάλλος, τὴν ὄρεξιν!

30 Ἰουνίου 1883.

Ὁ ἐν τῇ προηγουμένῃ μου σημειωθείς ὡς νοσηλεύμενος ἐν τῷ νοσοκομείῳ, πάσχων ἐκ χρονίας ἥπατίτιδος, ἀπέθανε σήμερον. Κατελθόντες οἱ ἰατροσύνεδροι Σούτζος καὶ Ξίδης, καὶ ἐνεργήσαντες νεκροψίαν, εὗρον ἐπιτυχῆ τὴν διάγνωσιν τοῦ ἱατροῦ τοῦ λοιμοκαθαρτηρίου, καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἀληθῶς οὗτος ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω νοσήματος.

Ἐν τῷ νοσοκομείῳ εὐρίσκονται δύο εἰσέτι ἀσθενεῖς, εἰς ρθισικός καὶ εἰς ἥπατικός· πάντες οὗτοι ἔφυγον ἐκεῖθεν πρὸς ἀλλαγὴν κλίματος. Ἦδη δύο ἠλλαξαν καὶ ζωὴν ἀθληον περὶ τῶν ἄλλων.

Ἡ ὑγεία τῶν λοιπῶν καθαρῶν ἀρίστη. Ἡ χθὲς παρατηρηθεῖσα ἔλλειψις τοῦ ὕδατος, προσελθοῦσα ἐξ ἀνωτέρας βίας, φανερωμένη διὰ τακτικῶν ὑδροφόρων πλοίων μεταβιπόντων ἐκ Πειραιῶς. Ἡ Κυβέρνησις ἀληθῶς οὐδενὸς ἀμελεῖ, ὅπως τὰ μὲν προφυλάξῃ τὸν τόπον ἀπὸ ἀπεικταίων περιστάσεων, τὰ δὲ ὅπως καταστήσῃ ἀνετωτέρα καὶ ὑγιεινότερα τοῖς καθαρῶν τὴν τέλει τῆς καθάρσεως.

Καὶ ἔτι μὲν μέγα κατασκευάζεται μετὰ δραστηριότητος ξύλινον πύργον ὅπως τοποθετηθῶσι ἐν αὐτῷ ὅσοι δὲν εὐχαιροῦνται ἐκ τῶν ὑπὸ τὰς σκηνάς.

Ἐκ τοῦ Μεσολογγίου μετεφέρθησαν λόγῳ ὑγείας καὶ μείζονος φαίνεται ἡσυχίας, τεσσαράκοντα καθαρίζομενοι, εἰς ἅγιον Γεώργιον ἐπιμένως οἱ ἐν τῷ Μεσολογγίῳ ἀνέρχονται ἤδη εἰς τεσσαράκοντα πέντε· ἀλλὰ παραπονοῦνται οἱ ἐν αὐτῷ διότι τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἐτῶν (χρονολογία ναυπηγήσεως πλοίου) ποντικοὶ προσβάλλουσι καθ' ἑσπέραν ἐνεργούντες ἐφόδους ἐπὶ τῶν ἐστῆθην κειμένων θνητῶν, χωρὶς

νά συλλογίζονται ὅτι τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ εἰς τὰ χρηστὰ ἦθη.

Διαταγῇ τοῦ ὑπουργείου ἀτμάκατος ὑπὸ ὑπαξιωματικῶν τοῦ πολεμ. ναυτικοῦ σταθμεῖται διαρκῶς ἐν ἁγίῳ Γεωργίῳ ἑτέρα δ' ἀτμάκατος παρεχωρήθη εἰς τὸν ὑγειονόμον διὰ τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν.

Διὰ τοῦ αὔριον καταπλέοντος αἰγυπτιακοῦ καταπλέοντος εἰς Πειραιᾶ ἐξ Ἀλεξανδρείας προερχόμενοι 35 ἐπιβάται, οἵτινες ὅμως ὡς ἔμαθον δὲν θέλουσι γινεῖαι δεκτοὶ ἐν ἁγίῳ Γεωργίῳ διαταγῇ τοῦ ὑπουργείου.

Λυκογιάννης

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ.

Ἐκ Μεσολογγίου, 1ηρ Ἰουλίου.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Σύνταξιν Μὴ Χάνεσαι.

Ἄν πᾶσα ἐπαρχία κράτους διαμαρτύρηται δι' ἐπεμβάσεις κυβερνήσεως, φαντάζεσθε ὅποια εἶναι αὐταὶ ἐν πατρίδι πρωθυπουργοῦ οὐδεὶς σχεδὸν τῶν φίλων αὐτοῦ ὑπάρχει ὁ μὴ ἔχων τὸν ὀδόντα ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ μὴ τυχὼν μίας τοῦλάχιστον παραβιάσεως τῶν νόμων ἢ ἀμεροληψίας· οὐδεὶς σχεδὸν τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ, πρὸς δὲ δὲν ἐγένοντο ἀπειλαὶ ἢ ἀπόπειρα ποιᾶς τινὸς δωροδοκίας· πᾶσα ἡ ἐπαρχία, ἀλλ' ἢ πόλις ἰδίως, εἶναι σκηνὴ ἀτελευτήτου κυβερνητικοῦ καὶ διοικητικοῦ ἐγκλήματος, οὕτως τὰ εἰδεχθέστερα ἐπεισῶδια ἤρξαντο ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ θεῖου τοῦ πρωθυπουργοῦ· πρό τινων ἡμερῶν πληθὺς ὑπαλλήλων Μεσολογγιτῶν ἤρξαντο ἀπὸ περάτων μετακομιζόμενοι ἐνταῦθα ἐπὶ ἀπειλῇ παύσεως ὅπως ψηφοφορήσωσιν ὑποψήφιον πρωθυπουργοῦ, γνωρίζετε δὲ πόσοι εἶναι οὗτοι· τινὲς αὐτῶν συνεννοηθέντες μετὰ πρωθυ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 543)

— Χλοερὰ πεδιά, λειμώνας ἀνθοστεφεῖς, πόλεις ἡσύχους, χωρία ἐντὸς τῶν δένδρων, ὄρη, κοιλάδας, ποταμούς.
 — Ἰδιοτροπία!
 — Ἐννοεῖται Εἶχα βαρυνθῆ τὸν παρισινὸν θόρυβον καὶ ἠθέλησα ν' ἀπολαύσω διὰ τινὰς ἡμέρας τὴν ἡσυχίαν τῶν ἀγρῶν.
 — Καὶ τοῦτο μόνον εἶδετε;
 — Εὗρον ὅτι τοῦτο ἦτο ἐπαρκὲς καὶ ἐπανήλθα.
 — Προξενεῖτε ἐκπληξιν!
 — Ἡξεύρω, ἡξεύρω... Εἶμαι πολὺ πρωτότυπος. Τί τὰ θέλετε, βαρῶνε, ἕκαστος ἔχει τὰς κλίσεις του, τὰς μικρὰς ἰδιοτροπίας του· ἐνίοτε παραδίδομαι εἰς τὰς ἀκολασίας, αἵτινες μοῦ ἀρέσκουν.

— Ἄλλ' εἶναι δικαίωμά σας, ἀγαπητὴ Πέδρο· ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε τὴν πραγματικὴν αἰτίαν τῆς ἐκδρομῆς σας.
 — Ἐὰν δὲν ἐφοβοῦμην... εἶπε.
 — Τί;
 — Μὴ μὲ περιπαίξετε.
 — Ποτέ!
 — Ὅχι, θὰ μὲ ὑπελαμβάνετε γελοῖον.
 — Σᾶς τὸν φίλον μου, τὸν καλλίτερόν μου φίλον!
 Πόσον κακῶς μὲ κρίνετε, ἀγαπητὴ μοι Πέδρο!
 — Ἄλλ' ἀδιάφορον. Θὰ σᾶ; εἶπω.
 — Σᾶς ἀκούω, Πέδρο.
 — Εἶχον ἀκούσει νὰ γίνηται λόγος περὶ ὠραίας τινὸς νεάνιδος.
 — Ἀγαθὴ τύχη! Ἦμην βέβαιος περὶ τούτου. Καὶ ἡ ὠραία αὕτη νεάνις διαμένει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ;
 — Μάλιστα.
 — Καὶ μετέβητε νὰ τὴν ἴδητε;
 — Ναί, ἀλλ' ἀπογοήτευσίς μ' ἀνέμενε! δὲν τὴν εἶδον.
 — Διατί;
 — Ἀπῆλθεν, ἀνεχώρησε ταξειδεύουσα. Ποῦ; Δὲν μοι τὸ εἶπον. Ἄλλ' ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἔσχον τὴν εὐτυχίαν ν' ἀναπνεύσω τὴν εὐδὴν ἀέρα, ὃν ἀνέπνευσεν, ἕκαμα περίπατον κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν τὰς ὅποιας πολλάκις διέτρεξεν, ὅπου τὰ πάντα μοι ὠμίλουν περὶ αὐτῆς, ὁ θοῦς τῶν φύλλων, τὰ ἀνοικτὰ ἄνθη, ὁ μινυρισμὸς τῶν ρυακίων, ἡ ποικιλόχρωμος

πουργού παρητήθησαν εικονικῶς ὡς νὰ μὴ ἤρουν τὰ πληρο-
νόμιστα τακτικὰ βοηθήματα. Ἦδη χιλιάδες δημοσίων χρη-
μάτων ἀρξονται διανεμόμενα εἰς ὁπαδοὺς ὑπὸ τύπον βοηθη-
μάτων εἰς πτωχὰς οἰκογενεάς· ἐν τοῖς καφφενείοις φίλων ἡ-
μῶν κατὰσχονται παιγνιόχαρτα, ἐνῶ ἐν τοῖς καφφενείοις φί-
λων των δημόσια ἀρχαὶ χαρτοπαίζουσι διὰ παιγνιοχάρτων
ἀσφραγίστων.

Φίλοι στρατιῶται στέλλονται φρουρὰ ἐν δήμοις των ὅπως
ψηφοφορήσωσι, ἐναντία δὲ ἐμποδίζονται καὶ ἀνακαλοῦνται
οἱ τυχόν ἐν δήμοις αὐτῶν εὐρισκόμενοι. Σχέδιον πόλεως δὲν
ἔχει ἰσχὺν ἢ κατ' ἀντιπάλων πρωθυπουργοῦ. Εἰσαγγελία ἐ-
γένετο πρακτορεῖον ψήφων· μόνον φίλοι ἡμῶν καταδιώκονται
ὑπ' αὐτῆς· οὐδεὶς τολμᾷ νὰ προσφύγῃ εἰς ἀρχάς· αὐταὶ τρέ-
μουσι νὰ ἐκτελέσωσι τὸν νόμον, πολλάκις δὲ καὶ νὰ μᾶς πλη-
σιάσωσιν.

Ἐπιφύγιος Δήμαρχος Μεσολογγίου
Ι. Τσιμπουράκης.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΜΙΧΟΥ.

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Μεσολόγγιον, 27 Ἰουνίου.

Ἐπιπεύομεν πάντες· ὅτι ὁ Σ. θεῖος τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐ-
κρυπτεν ἐν ἑαυτῷ σπέρματ' ἑνὸς φιλοδοξίας, διότι οὐ μόνον
οὐδέποτε ἐπεσκέφθη τὸ Μεσολόγγιον incognito, ἀλλὰ καὶ ὁ-
σάκις ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ, ἐτηλεγράφη τοῖς πολιτικοῖς φίλοις
ὅτι «ὁ Χαρίλαος ἀφικνεῖται», ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου παρουσιάζετο
ἡ χαρίεσσα κεφαλὴ τοῦ θεοῦ Ἀποστόλη πινήρως μειδιῶσα
τὴν φορὰν ταύτην τὰ μικρὰ ἐκείνα σπέρματα τῆς φιλοδοξίας
ἐβλάστησαν γενόμενα πάντα τῶν λαχάνων μείζονα· ἀπέβαλε
τὴν ψευδῆ μετριοφροσύνην, καὶ ὡς ἄλλοτε σταλεῖς ὡς κατα-
δρομεὺς τοῦ ἀειμνήστου Δελιγιώργου ἔδειξεν ἡμῖν τὸ πρόσω-
πόν του ὅπερ θὰ ἐφθάνει βεβαίως ἡ ἀρχαία κωμωδία.

Νομίζω περιττὸν νὰ σᾶς περιγράψω τὴν εἰκόνα τοῦ κύρι-
Ἀποστόλη· τίς δὲν τὸν εἶδεν ἀνεβοκαταβαίνοντα ὡς ὑπνοβά-
την τὰς κλίμακας τῶν ὑπουργείων; προσθέσατε τώρα εἰς τὴν
ἐνδυμασίαν του ἐν σάλι καὶ εἰς τὴν βίνα του ἓνα σφιδρὸν κα-
τάρρουν καὶ ἔχεται οὕτω τὴν εἰκόνα του τῆς τελευταίας ὥρας.

Διὰ τὸ ἐν Μεσολογγίῳ κόμμα ὁ Ἀποστόλης εἶναι τὸ πᾶν·
ὁ Χαρίλαος βασιλεὺς, ἀλλ' ὁ Ἀποστόλης κυβερνᾷ· οὐδ' ὁ
ἐλάχιστος διορισμὸς γίνεται χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ ὁ Σ. θεῖος·
εἰς αὐτὸν ἀπευθύνονται οἱ θεσιῖται, οἱ λαθρέμποροι καὶ οἱ
τῶν ἀλάτων λαθροπῆκται· αἱ θέσεις καὶ τὰ ἐντάλματα ἢ βο-
θήματα δι' αὐτοῦ διανεμόνται πλήρῃ χειρὶ· εἶναι τὸ φόβη-
τρον τῶν ὑπαλλήλων· ἡ μνησικακία του ἄλλως τε δὲν ἔχει
ἄρια· ἐνθυμεῖται λ. χ. ὅτι πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν δὲν τὸν ἐχαιρέ-
τησέ τις, τὸν παύει ἀμέσως· ἐπληροφορήθη ὅτι ὑπάλληλος ἐ-
ξεθειάξῃ τινα τῶν πολιτευθέντων, τὸν καταστρέφει· διὰ τοῦ-
το δὲ εἶναι ἐνταῦθα διωργανισμένον σῶμα κατασκόπων, οἵτι-
νες σὲ πλησιάζουν, σοὶ ὀμιλοῦν πλήρεις θυμοῦ κατὰ Τρικούπη,
καὶ ὅσα παραδεχθῆς ἢ προσθέσῃς· τ' ἀναφέρουν κατὰ τὸ μᾶλ-
λον καὶ ἤττον τροποποιημένα τῷ Ἀποστόλῃ.

Τοιαύτη τις εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ κόμματος ψυχολογι-
κῶς· πάντα· κατέχει τρόμος· πτωχοὶ οἰκογενειάρχαι ὑπάλ-
ληλοι ἢ ἔχοντες λιμβάνειν ἐκ δημοσίων ἔργων, ἀναγκασθέντες
νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ κόμμα, ἐφραζαν τὸ στόμα των ὀμι-
λοῦν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, βαδίζουσι περιδεῖς καὶ σιγῶντες, διότι
ἐὰν τολμήσῃ τις νὰ εἴπῃ πρὸς ἄλλον δύο λέξεις βλέπει πε-
ριεργουένῃ ἀψοφητὴ σιάν τινά· εἶναι ὁ κατασκόπος, ὅστις
ἀρπάζων ἐν ῥάκος τῆς ὀμιλίας σου κατασκευάζει βρόχον δι'
οὐ ζῆτε νὰ σὲ πνίξῃ· ὁ Ἀποστόλης τέλος εἶναι διὰ τὸ Μεσο-
λόγγιον, ὅτι ἦσαν ἄλλοτε διὰ τὴν Ἑνετίαν οἱ ὀρειχάλκιοι
λέοντες.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ κωμικὸν μέρος τῆς ὑποδοχῆς!
Πρὸ ἡμερῶν ἔγραψεν ὁ Ἀποστόλης ὅτι ἔρχεται φέρων πληθὺν
διορισμῶν καὶ βοηθημάτων· ὁ ἀδελφός του Θεμιστοκλῆς καὶ

χρυσάλις, τὸ πτηνὸν τῶν θάμνων. ὁ κελადῶν κόσσυφος τῶν
δρυμῶν. Ἐνόμιζον ὅτι τὴν ἐβλεπον διερχομένην διὰ τῶν δέν-
δρων, χαρίεσσαν μειδιῶσαν, ἐλαφρὰν, ὡς τις ἐναέριος δαί-
μων, ἀφίνουσαν ταινίαν τινὰ αὐτῆς λευκὴν ἐπὶ τινος πρασί-
νου κλάδου. Τί νὰ σᾶς εἴπω ἀκόμη, βαρόνε; Ὅ,τι μοὶ εἶπον
περὶ τῆς νεάνιδος οἱ γνωρίσαντες αὐτήν, ἐκεῖνοι, οἵτινες εὐ-
τυχέστεροι ἐμοῦ εἶδον αὐτήν, ὠμίλησαν μὲ αὐτήν, ἐπνύξῃσε
τὸν ἐνθουσιασμόν μου.

— Πέδρο, εἰσθε ἐρωτομανῆς.

— Ἐγώ; Οὐδόλως. Πῶς θέλετε ν' ἀγαπῶ νεάνίδα, τὴν
ὅποιαν οὐδέποτε εἶδον, περὶ τῆς ὁποίας μόνον ἤκουσα νὰ γί-
νεται λόγος;

— Ἐν τούτοις, ὁ ἐνθουσιασμός οὗτος. . .

— Μία ἰδιοτροπία, βαρόνε, μία ἰδιοτροπία.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Ἐπὶ τούτου, βαρόνε, θέλω νὰ τηρήσω σιωπὴν.

Ὅ κ. Δεσιμαίξ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μειδιῶν.

— Ὁμολογήσατε Πέδρο, ὅτι προτίθεσθε νὰ νυμφευθῆτε.

— Ὁμολογῶ εὐχαρίστως ὅτι θὰ ἐνυμφεύμην, ἐὰν εὐρι-
σκον τὴν γυναικα, τὴν ὅποιαν ὄνειροπολῶ καὶ τὴν ὅποιαν ἀπὸ
πολλοῦ ζητῶν δὲν εὐρίσκω.

— Ἀγαθὴ τύχη, τοῦτο ἐξηγεῖ διατὶ ἀκούσαντες νὰ γί-
νεται λόγος περὶ νεαρᾶς γυναικὸς δὲν ἐδιστασάτε νὰ διατρέ-
ξῃτε ἑκατὸν ἢ διακοσίας λεύγας, ὅπως εἶδατε τί ζητεῖτε!

— Ζητῶ, βαρόνε.

— Ἀλλὰ μάτην εἶπατε ὅτι δὲν ἐσκέπτεσθε πλέον τὴν ἐ-
παρχιώτιδα ταύτην νεάνίδα· αὐτὴ εὐρίσκειται ἐντὸς τῆς καρ-
δίας σας, ἀγαπητέ μου Πέδρο.

— Σᾶς ὀμιλοῦμαι ὅτι οὔτε αὐτὴ, οὔτε ἄλλη καμμία.

— Στοιχηματίζω, ὑπέλαβον ὁ βαρόνε, ὅτι μετ' ὀλίγον
θὰ κάμετε καὶ δευτέραν ἀπόπειραν, διὰ νὰ τὴν ἰδῆτε.

— Δὲν στοιχηματίζω θὰ χάσητε. Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵ-
τινες γίνονται μανιώδεις κατὰ τῶν προσκομμάτων, ἐγὼ ἀ-
πομακρύνομαι ἀπ' αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐπιμένω νὰ τὰ ὑπερβῶ.
Ὅταν ἐπιθυμῶ τι, τὸ θέλω ἀμέσως· εἰδεμῆ, δὲν τὸ θέλω
πλέον. Ἄμα παρέλθῃ μία ὄνειροπόλις, ἀναλαμβάνω ἄλλην.
Αὔριον, ἀν ὄχι σήμερον, ἀν ἰδέα τις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤτ-
τον ἀλλόκοτος διέλθῃ διὰ τῆς κεφαλῆς μου, ἵππεύω ἀμέσως.
Ἴδου εἶμαι ἰδιοτροπος, ἀλλόκοτος, τρελλός!

Ὁ βαρόνες ἤρχισε νὰ γελά.

— Θέλετε ἐν σιγᾶρον; εἶπεν ὁ νεανίας.

— Εὐχαρίστως.

— Ἴδου ἀνάψατε.

— Εὐχαριστῶ.

Ὁ Πέδρο ἐγερθεὶς περιῆλθε τὸ δωμάτιον, ἔπειτα στὰς
ἐμπροσθεν τῆς θερμάστρας ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἐν ἐκστάσει.

— Τί παρατηρεῖτε τοσοῦτον προσεκτικῶς; ἠρώτησεν ὁ
βαρόνε.

— Τὴν εἰκόνα ταύτην.

Ἐλαβεν αὐτήν.

οί περί αὐτὸν ἐσκέφθησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν ὡς ἐμπρέπει εἰς ἄνθρωπον φέροντα διορισμούς· περιήρχοντο λοιπὸν τὴν ἀγορὰν παρακαλοῦντες, ὑποσχόμενοι εἰ καὶ ἀπειλοῦντας τοὺς χλιαροὺς φίλους των ἵνα μεταβῶσιν εἰς δεξίωσιν τοῦ ὑφυπουργοῦ, ὡς τὸν καλοῦσιν οὗτοι· τέλος μετὰ πολλὴν ἀγωνίαν κατῴρθωσαν νὰ περισυναγάγῃσι 30 περίπου ὑπαλλήλους ἢ συγγενεῖς ὑπαλλήλων καὶ τοὺς φορτώσουν ἐκόντας ἄκοντας ἐφ' ἀμαξῶν καὶ τοὺς μεταφέρωσιν εἰς Τρουλίδαν. Εἶδον τινὰς ἀγανακτοῦντας, ἄλλους κύπτοντας ὑπὸ αἰσχύνης· ἄλλους πειναλέους τρέχοντας καὶ ἐπιδεικνύοντας ἀφροισίαν ὅπως τύχῃσι ψιχίου τινὸς ἐκ τῶν κομισθέντων δώρων τῆς ἐξουσίας καὶ ἐν τέλει τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑβρίζοντας διότι οἱ ἀμαξηλάται τοὺς ἐζήτουν τὸ ἀγῶγι δύο κατὰ κεφαλὴν φράγκα.

Περὶ τὴν 2 1(2 τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἠκούσθη θόρυβος ἀμαξῶν καὶ κρότος συγκρουομένων τενεκέδων πετρελαίου ἐν τινι γειτονικῷ καπνοπωλείῳ· ἔφθασεν ὁ Μεσίας! ὃν περιήγαγον ἐν πομπῇ διὰ τῶν ἀπωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως· ἔδραμον εἰς τὴν οἰκίαν Τρικούπη ὅπως ἴδω τὰ γινόμενα· καὶ εἶδον τὸν Ἀποστόλην περιβεβλημένον τὸ σάλι του καὶ ὑπὸ δεινοῦ κατεχόμενον πετερισμοῦ νὰ λάβῃ θέσιν ῥήτορος καὶ διὰ τῆς γνωστῆς ἐρείνου φωνῆς του ν' ἀπαγγείλῃ περίπου τὴν ἐξῆς προσφώνησιν.

Συμπολίται,

Μετὰ χαρᾶς βλέπω συνηγμένους περὶ ἐμὲ τοὺς φίλους τοῦ κόμματος· ὁ Χαρίλαος μ' οὔπε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι διὰ τὰς εὐεργεσίας τὰς ὁποίας σᾶς ἔκαμε θέλει νὰ βγάλετε Δήμαρχον τὸν Παπαδόπουλον, διότι εἶναι ὁ ἀρχαιότερος φίλος του· θέλει ἀπὸ σᾶς καὶ νὰ χωρίσουν τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρύφια· σᾶς εἶπα ὅτι μ' ἔστειλεν ἐδῶ ὁ Χαρίλαος διὰ νὰ τὸν βγάλω.» Ἡ μεγάλη ρητορική συγκίνησις τῷ ἐπέφερον πλεῖστα πετερισμάτα καὶ ἔληξεν ἡ κωμωδία· ἐκ τῶν ἀκροατῶν οἱ μὲν ἔλεγον «γιάσου κ' ἀλθίθεια λαῖς», ἄλλοι δ' ἔλεγον «σφόνγκα

τὴν μύτην σου» καὶ ἄλλοι· ζήτω ὁ κύρ Ἀποστόλης!

Πολλοὶ ἐντόπιοι ὑπάλληλοι ἀπὸ περάτων ἤρχισαν συναθροίζομενοι χάριν τῶν ἐκλογῶν ὁ δὲ μικρὸς Μίχος, ὁ ἱστορικὸς Μίχος, τὸ χάσμα τοῦ «Ἀσμοδαίου», ἀφίκετο μένεα πνέων κατὰ Τρικούπη ἀνυπομονῶν νὰ καταψηφίσῃ τὸν ὑποψήφιον τοῦ πρωθυπουργοῦ· ὥστε μετὰ τὴν μῆνιν Ράλλη, Ρούφουκαὶ Κοντοσταυλοῦ, ἔχομεν καὶ τὴν τοῦ μικροῦ Μίχου!

Ζήτω μας.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βιτώλια, 15 Ἰουνίου 1883.

Ἀντὶ ἐφημερίδων καὶ τηλεγραφικῶν εἰδήσεων, ἃς πάντοτε στεροῦμεθα ἐνεχὰ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου καὶ τῆς ἐν μέρει ἀπαθείας τῶν κατοίκων, ἔχομεν ἢ μᾶλλον εἰς ποικίλας περὶ Ἀλβανίας φήμας πλέομεν.

Ἐλέχθη ὅτι, ὁ τουρκικὸς στρατὸς τῆς Σκόδρας κατόπιεν σπαρακτικῆς ἀνταλλαγῆς σφαιριδίων ἐταπεινώσεν ἀρκούντως τοὺς ἀνάρτας καὶ κατ' ἄλλους ἀνακοχῆ ὑφίσταται καὶ ὅτι εἰς Δέβραν ἤρξατο ἡ συγκρούσις κροτούντων τῶν τηλεβόλων καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε παρανάλωμα τοῦ πυρός ἢ πρωτεύουσα τῆς Δέβρας; ἢ Ἀληθές ὅτι, οἱ ἀντίπαλοι Γκέγκιδες ἀπὸ τινος χρόνου βαρέως φέροντες τὴν νέαν ἐπὶ τῶν ὁδῶν συστηματικὴν ἀγχαρείαν τούρκων καὶ χριστιανῶν, καταγραφὴν κτημάτων καὶ ἄλλων νεωτερισμῶν, οὓς δὲν ἐννοοῦσιν νὰ εἰσαῶσιν εἰς τὰς ἐκ σιδήρου καὶ πυρίτιδος χώρας των, ἐνθα ὁ βίος τῶν κατοίκων ἐξ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἀπῶθει πᾶν ἐργαλεῖον τῆς ἡμερώσεως, ἠθέλησαν καὶ αὐτὸν τὸν διοικητὴν ὄργανον, ὡς εἰς τοὺς γλυκυτάτους χρόνους τῶν ὁρῶν καὶ τῶν λαφύρων. Ἀλλὰ σήμερον ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀτάκτων σωματῶν, ἀλλ' οὔτε Ἀραβας καὶ

Ἡτο φωτογραφία συνήθους μεγέθους, ἐντὸς μικρᾶς ἐπιχρύσου ἀργυρᾶς στεφάνης παριστώσα θελκτικὴν νεάνίδα δεκαεπταετῆ ἢ δεκαοκταετῆ, καθήμενη, τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ παρατηροῦσαν μετὰ ρεμβασμοῦ ῥόδον ὅπερ ἐκράτει ἐν χερσίν.

— «ὦ! ἡ μαγευτικὴ καὶ μειλίχιος μορφή! εἶπεν ὁ Πέδρο ἀκαταπαύστως θεωρῶν καὶ μετὰ θαυμασμοῦ τὴν εἰκόνα· τί χάρις! Ποία αἰδώς! Στόμα γλυκὺ· τὸ μεϊδιάμα τῆς θὰ ἦναι θελξικάρδιον. Τὸ βλέμμα τῆς... ὦ! τὸ βλέμμα τῆς εἶναι ἀξιολάτρευτον, γλυκὺ ὡς οὐράνιος θωπεία!...»

— Ἀληθῶς, Πέδρο, εἶπεν ὁ κ. Δεσιμαῖζ, ὅστις ἐφαίνετο ὑφιστάμενος κόπωςίνα τινα, εἰσθε μέγα παιδίον.

— Δὲν εἶναι νέος βαρόνε, ὅστις εὐχεται νὰ ἔχῃ τὴν ἡλικίαν μου. Μήπως δυσαρεστῆσθε διότι με βλέπετε θαυμάζοντα τὴν εἰκόνα τοῦ χαριστάτου τούτου πλάσματος;

— Οὐδῶλως ἀγαπητὴ μοι Πέδρο.

— Κόμη μεγαλοπρεπῆς, ξανθῆ ὡς ὁ στάχυς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θερισμοῦ· βλέπων τοὺς δύο τούτους ἠνεωγμένους ὀφθαλμούς νομίζω ὅτι βλέπω δύο σαπρεῖρους πολυτίμους ὑπὸ ἀλλοίαν ἐποψίν ἢ οἱ οὐρανόχροες... Τὸ ὄλον ἐντελές. Εἶναι ἀπαραμίλικον θαῦμα, ἐν ἐκ τῶν σπανιωτάτων καὶ τῶν πλουσιωτάτων ἀριστουργημάτων τῆς φύσεως.

Ἄπο βαρόνε; ἀνυπομονῶν ὕψως ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους.

— Βλέπω ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην μεγάλων πραγμάτων, εἶπεν, ἵνα σᾶς διασκεδάσω.

— ὦ! ὀλίγων πραγμάτων, δὲν συμερίζομαι τῆς γνώμης σου, βαρόνε.

— Ἄφετε δὰ, ἄφετε τὴν φωτογραφίαν ταύτην καὶ καθίσατε.

— Δὲν ἀπαυδῶ θαυμάζων τὴν θελξικάρδιον ταύτην νεάνίδα.

— Εἰκοσάκις ἤδη εἶδετε τὴν φωτογραφίαν ταύτην, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ δώσητε εἰς αὐτὴν προσοχίν.

— Δὲν εἶναι νέος, βαρόνε. ὅστις εὐχεται νὰ ἔχῃ τὴν ἡλικίαν μου. Μήπως δυσαρεστῆσθε διότι με βλέπετε θαυμάζοντα τὴν εἰκόνα τοῦ χαριστάτου τούτου πλάσματος;

— Ἡ φωτογραφία αὕτη ἦτῷ πάντοτε ἐκεῖ, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

— Εἶνε τοῦτο δυνατόν; Τότε, βαρόνε, πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἤμην τυφλός.

Ἄπο Δεσιμαῖζ ἐπειράθη νὰ γελάσῃ καταναγκαστικῶς.

— Βαρόνε, διατί γελάτε; ἠρώτησεν ὁ Βραζιλιανὸς ἀναλαμβάνων σοβαρὸν ἤθος.

— Διότι σᾶς εὐρίσκω ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀλλόκοτον.

— Εἶνε ἡ φύσις μου. Ἡ παραδοξότης εἶναι τὸ στοιχεῖόν μου, βυθίζομαι, κολυμβῶ ἐντὸς αὐτῆς... Τί σᾶς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου, βαρόνε; Σᾶς ἔλεγον ὅτι, ἅμα παρέλθῃ μία ὄνειροπόλησις, ἀναλαμβάνω ἄλλην. Τετέλεσται. Τῆς χθεσινῆς ὄνειροπολήσεως παρελθούσης, ἀρχεται ἡ σημερινή. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐφιππος καὶ πάλιν.